

O inexpresivo

En xuño de 1972, unha muller apareceu no hospital Cedro Senai en nada máis que un vestido branco cuberto de sangue. Isto non debería ser demasiado sorprendente, a xente a miúdo ten accidentes preto e vén ao hospital máis próximo para a asistencia médica. Pero había dúas cousas que causaron á xente o desexo de vomitar e escapar de terror.

O primeiro, é que ela non era exactamente un humano. Era algo parecido a un manequín, pero tiña a destreza e a fluidez dun ser humano normal. A súa cara, era tan impecable como os manequíns, sen cellas nin maquillaxe.

A segunda razón pola cal a xente vomitaba ou escapaba de terror, é que ela tiña un gatiño apertado no medio os seus dentes, as súas mandíbulas apertaban dun xeito tan forte ao pequeno gatiño ao punto onde ningúns dentes poderían ser vistos, o sangue saía a chorro cara a fóra sobre o seu vestido e no piso. Ela entón sacouno da súa boca, abandonouno e desmaiouse.

A partir do momento ela foi tomada a un espazo de hospital e limpada antes de ser preparada para a sedación, ela mostrábase completamente tranquila, inexpresiva e inmóbil.

Os doutores pensárano mellor refrealo ata que as autoridades puidesen chegar e ela non protestou. Eles eran incapaces de conseguir calquera clase de resposta dela e a maior parte de empregados sentíronse demasiado incómodos para mirala directamente por máis que uns segundos.

Pero cando o persoal intentou darlle o calmante, ela defendeuse coa forza extrema.

Dous membros de persoal que a dominaban co seu corpo eleváronse enriba da cama para sostela, a súa expresión estaba en branco. Ela xirou os seus ollos impasibles cara ao doutor masculino e fixo algo insólito. Ela riu. En canto o fixo a enfermeira berraba e quedando en shock desmaiouse, xa que na boca da muller non eran dentes humanos, só uns puntos longos e agudos. Era demasiado o tempo que a muller tenia os dentes así que ao incrustarllos nos seus labios non sentía ningunha dor, o doutor mirouna fixamente durante un momento antes da petición " Que merda é vostede? "Ela se libero dos doutores que aínda a sostiñan espantados, aínda sorrindo.

Había unha pausa longa, a seguridade fora alertada e podería ser oída baixando o vestíbulo. Como ela os oíu, lanzouse adiante, afundindo os seus dentes no colo do Doutor, arrancando o seu xugular e deixándolle caerse o piso, morrendose... sobre o piso, el afogouse sobre o seu propio sangue.

Ela levantouse, a súa mirada era perigosa como a vida descolorida dos seus ollos. Ela inclinouse máis preto e murmurou no oído do Doutor morto. "Yo...Soy. Deus. " Os ollos dos

demais doutores cheos de medo mirárona... ela moi calmada afastándose para saudar os axentes da seguridade. Cada vez que alguén mira os seus dentes, convértese no seu bocadillo.

A enfermeira que sobreviviu o incidente chamouna "O Inexpresivo" e nunca máis se soubo dela.

**Feito por Natalia
Fernández Rodríguez**

Fonte leyendas de terror

